

"Мир вам!"

"А вечерта в тоя ден, първият на седмицата, когато вратите на къщата, където се бяха събрали учениците Му, стояха затворени, поради страх от Иудеите, дойде Исус, застана по средата и им каза: "Мир вам."Ев.Йоан 20:29. 2

Безсмъртие и това е стремеж на човешката душа, идеал, към който тя се стреми и желае всякога да го осъществи. Човешката душа живее на земята, за да намери пътя на безсмъртието. Безсмъртието се урегулира от един велик Божествен Закон, закон, който човек трябва да проучи и приложи във всички области на своя живот. И в този смисъл ние трябва да се учим постоянно, да намерим ония условия, при които безсмъртието може да съществува. Човек може да бъде безсмъртен и да изгуби своето безсмъртие, може да бъде смъртен и да придобие безсмъртие. Смърт и безсмъртие и това са две положения. На научен език и безсмъртието е равновесие на нещата, на силите, които действат в Природата. Смъртта е изгубване на това равновесие. Безсмъртието заключава в себе си съединение, хармония; смъртта и разединение, несъгласие, дисхармония. Когато хората желаят безсмъртие, трябва да знаят какво именно то съдържа в себе си. Когато влезете в една съвременна концертна зала, за да послушате един симфоничен оркестър, ако имате тази способност да наблюдавате, вие ще видите, че най-напред, когато дойдат музикантите със своите инструменти, които са повече струнни, те ги изваждат от кутиите, след това почват да нагласяват цигулките, да определят тоновете на жиците, които са опънати някои повече, други по-малко. В това нагласяване има известно съотношение. И след като нагласят инструментите по известни тонове, тогава вземат лъка и започват да свирят. Знаете ли колко време трябва на един цигулар, за да може да влезе в един симфоничен оркестър, за да може да владее своя инструмент, своя лък? Най-малко трябва да посвети 12 години на специално обучение. У нас обикновено казват, че онзи, който свири на цигулка, е циганин и такава е прозвището на цигуларите. Но в този инструмент има известна емблема. Можем да кажем, че цигулката е най-съвършеният инструмент, който от 300 години, откак великият майстор Страдивариус го е направил, не е претърпял изменения, защото почти е достигнал своето съвършенство. Цигулката мога да оприлича на човешката душа: в нея има четири струни и един лък. Цигулката и това е човешката душа; струните и това са четирите човешки темперамента. Човешката воля можем да сметнем за лък. Един цигулар, когато отиде да си купи струни, ще каже: "Дайте ми еди-коя си струна и ми, ла, ре или сол" и когато се завърне в къщи, той знае къде да сложи всяка отделна струна. В човешкото естество има, казахме, четири темперамента и холеричен, флегматичен, сангвиничен и нервен и това са четири състояния у човека. Те съответстват на човешката душа, ум, сърце и живот. Това са четири главни струни, които трябва да знаем как да навиваме и отпускаме. И когато нагласяваме своя ум и своето сърце, трябва да знаем да ги нагласяваме на един и същи тон. В цигулката четирите жици са нагласени на четири различни тона, като между всяка жица има също четири различни тона, сиреч, всяка последваща жица е с четири тона по-високо стегната от предишната. Като нагласите цялата цигул-ка, имате $4 \times 4 = 16$ тона, стъпала, по които струните са нагласени. Когато цигуларят нагласи своята цигулка, взема лъка и започва да свири. И цигулката именно е единственият инструмент, на който се свири на кръст, инструмент, който образува най-приятната музика, който с тоновете си най-много се приближава

до човешкия глас. Следователно, когато нагласите вашата цигулка и вземете лъка, вие образувате онзи кръст, от който сега се оплаквате и казвате: "Защо, Господи, ни даде този тежък кръст!" Аз ви казвам, че Господ ви е дал един прекрасен инструмент, но не знаете как да го нагласявате и затова го носите на гърба си като тежък товар. Снемете го и почнете да го нагласявате да свири. И когато апостол Павел казва: "Аз ще се похваля с кръста", какво вие подразбирате? Аз виждам навсякъде хора, които носят тези кръстове, виждам ги по черквите и навсякъде, но не съм виждал човек да свири на кръста си. Влезете в концертна стая и виждате, че на свиренето на кръст хората ръкопляскаат, без да мислят, че и те имат кръстове, страданията, че и те свирят.

Но най-важното в това свирене на кръст е пазенето на такт. Като вдигне капелмайсторът своята пръчица и замаха с нея, всички трябва да внимават и да се ръководят от него. И движението на лъковете ни причинява известна приятност, защото лъковете вървят по известно правило. Така, когато дойдем до дълбокия вътрешен смисъл на живота, когато нагласим неговите струни и умът, сърцето, душата, живота и като впрегнем в работа лъка и човешката воля, чрез Духа на Капелмайстора, Който ще вдигне своята пръчка, ние ще създадем най-приятната музика в живота си. Забележете, че кръстът е велико благословение, с което Господ ни посещава на земята: от него излиза най-великата симфония, музика, пеене, което се нарича спасение. В такова пеене е спасението. Когато Христос страдаше на кръста, ангелите горе, на Небето, не плачеха, а пееха. Всички затворници в ада се радваха, че идва техният Спасител. Също и когато Той се роди на земята, ангелите дойдоха да известят идването Му пак с пеене. Значи, когато се създаваше този Инструмент, тези Струни, този Лък на нашата вяра, ангелите пееха горе, на Небесата. Съвременният християнин казва: "Горко ни! Земята е плачевен дол, животът е бreme, няма смисъл." За глупавите хора, които не знаят и не желаят да свирят, които не знаят да стягат своите струни, които не слушат Капелмайстора, за тях, наистина, животът е без смисъл; но за онези, които могат да нагласят своята цигулка и да свирят, за тях животът има голям смисъл. И цигуларите, които свирят тъй приятно, получават много голяма заплата и по 4и5иби700, 1000 лева на месец, само като движат своя лък. Христос често идва при вас и пита: "Знаете ли да свирите?" Когато аз питам човека: "Знаеш ли да страдаш?" подразбирам: "Знаеш ли да свириш?" Не искаш да страдаш значи и ти не искаш да свириш. Онези, които не знаят да свирят, са мрачни; в тях нямам надежда. Казват: "Човек, който пее, свири, зло не мисли." Човек, който страда, значи и той пее и свири в живота и се спасява. Цигулар, който свири, гладен остава ли? Който не знае, ще проси. Който знае и седне някъде да свири, той получава заплата от хората. Който знае да страда, той гладен никога няма да остане. И забележете, хората всякога се притичват да помогнат на онзи, който страда, тъй както дават на цигуларя. Когато аз остана да послушам как някой свири, а другите гледат само лъка как се движи, аз чувам и гласа на цигуларя и виждам дали той се е научил да свири или сега се учи. Ако се учи, той е новак, сега му преподават уроци, но след 12 години той ще бъде в симфоничен оркестър и тогава вие ще плащате скъпо за един билет, да го слушате...

Сега, когато ние научим този велик закон, да пеем и да свирим, казано на модерен език, или да страдаме, в християнски смисъл казано и тия думи за мене имат едно и също значение и чрез страданието ние ще се доберем до онзи велик закон, безсмъртието и в него е цялата хармония, в него няма дисхармония. Христос, Който идва на земята, идва да научи хората как да пеят и свирят. Той ще ви научи как да стягате струните на вашата душа. Струната на душата е ми, най-горната струна, на ума и ла, на сърцето и ре, на живота и сол. Ето първият урок, който ще ви даде Христос. Много пъти се питат хората: "Защо Господ ми е дал това калпаво сърце?" Дали сърцето е калпаво

или ти си калпав! Казват: "Защо Господ ми е дал този глупав ум?" Умът ли е глупав или ти си глупав! "Защо е дал Господ този безсмислен живот?" Дали животът е безсмислен или ти не знаеш защо е. Странданията и това са законите, чрез които Господ действа за нашето развитие. Ние трябва да пеем и свирим и да чувстваваме и мислим. Да мислиш значи да свириш; да чувствуваш значи да пееш. Сега, ако двама съседни нагласят цигулките си и почнат да свирят, ще бъде много приятно. Аз преди година посетих една фамилия; бащата, майката, синът, дъщерята и всички свиреха; бащата взел цигулката, синът и баса и т.н.; всички имат с какво да се занимават. Повечето съвременни хора, мъжът, жената, децата, не знаят да свирят и като не вършат друго, почват да се бият. За тях, разбира се, животът е безсмислен. Христос казва: нагласете вашите цигулки, теглете вашите лъкове, научете се да свирите; като се съберете вечерно време, вземете да свирите или пеете под такт една песен, че после друга, трета, четвърта. Нахранете се, почнете пак. Легнете да спите, на другия ден хайде пак на работа в живота.

Сега, ще кажете: "Каква връзка има това с Христовото възкресение?" Съвременният християнин разисква въпроса за възкресението и казва: "Когато отида на Небето, тогава ще се науча на всичко." Това е за онзи свят. Ами за този свят какво трябва да правим? Там е нелогичността в разсъжденията на хората. За този свят сме много умни, но за онзи не. Когато един момък иска да учи в един университет, може ли да хвъркне и да влезе направо от къщи в него? Трябва първо да премине през забавачницата, после през отделенията, класовете на гимназията, да се подготви да разбира висша наука, че тогава да влезе в университета. Сега, защо ни е пратил Господ на земята и какво е тя? Това е забавачница, отделения на едно училище, които трябва да преминем. Ако не ги свършим, как ще влезем в класовете? Като отидем на онзи свят, мислите ли, че ще ни приемат в класовете? Не, по никой начин. Думата "възкресение" заключава една велика идея в себе си. Тя съдържа Божествени тайни. Да възкръснеш и това значи да бъдеш господар на всички елементи, на всички сили, на всички мисли, на всички желания, на всички свои действия. И как човек може да възкръсне, когато не е господар на всички тия неща? Когато вас една жаба, едно змийче може да уплаши, как вие се готвите за възкресение? Когато вие на земята не можете да понесете най-малката мъка и да послужите на Господа, как можете да възкръснете? Ако един цигулар трябва да издивяваИздивявам и изразходвам. Мl(Бел.ред.) 12 години постоянен 1и10-часов труд на ден, за да се научи да свири, ние, християните, колко трябва да свирим, за да се научим на Христовото възкресение? Една от слабостите на съвременната църква е, където мисли, че всичко с дар може да се получи. Господ може да ни даде цигулка, струни, лък даром и учител може да ни хване и за него да плати, но ние ще трябва да изразходваме на ден 10 часа, да се научим да свирим и упражнението трябва да бъде от нас. И онзи, който не може да се упражнява така, той е човек ленив, неспособен, той не е достоен за Царството Христово.

Когато Христос казва на своите ученици: "Мир вам!", ако бих ви изтъквал тази фраза в нейния широк смисъл, то значи същото както, когато капелмайсторът вземе някоя симфоническа ария, махне с пръчката и всички изведнъж слушат и започват да свирят. Когато и Христос казва: "Мир вам!", всеки трябва да се приготви със своята цигулка, със своя лък и да слуша този Божествен такт, който от единия край на света до другия постоянно се движи. Всички хора пеят и свирят пред Господа. Той ги инспектира. Онзи, който не се е научил да пее, криви си устата. Плаченето и това е криво пеене. В смеха устата се издига малко нагоре, а при плача се накривява надолу. Онзи, който плаче, е млад, още не се е научил да пее. И тъй, плачът е криво пеене, което, впрочем е подготовка

за добро пеење. Не е лошо да плачеш, защото след време този плач ќе се превърне в многу хубаво пеење. Но горко на човека. Џе бџдем снизходителни: тој ќе се научи да пее.